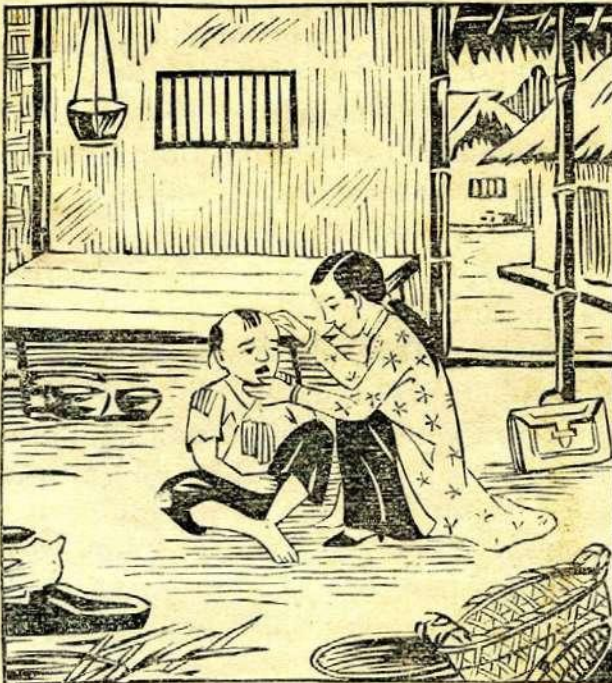

“EM VỀ NHÀ TÔI VỚI TÔI NHỚ!”

TRỜI mưa mãi. Ngoài đường vắng vẻ, ít người đi lại. Cô Nghĩa từ trường học về nhà, tay cầm dù (ô), tay cắp sách, đi rảo bước, lòng khoan khoái lắm vì mới được bà giáo ban giấy khen là học-bành chăm-chỉ, tánh-

Đức Chúa Jê-sus-Christ, là đạo dạy rằng người ta phải yêu kẻ khác như mình. Ông bà Đức cũng hay bố-thí, cứu-giúp kẻ nghèo; cô Nghĩa bắt-chước gương tốt của ông bà, nên mới mười ba tuổi đầu mà đã có lòng thương-xót những

Cô Nghĩa an-ủi em Thu

nết rất tốt. Cô chắc rằng khi cha mẹ mình thấy tờ giấy đó, thì sẽ vui-mừng biết là dường nào.

Cô Nghĩa cứ đi, cứ đi. Hết một phố buôn-bán to, có nhà cao cửa rộng, cô đi qua một xóm của dân nghèo. Những người ở đây phần nhiều là thợ-thuyền kiếm ăn hằng ngày chẳng được bao nhiêu. Cô Nghĩa nghĩ rằng hôm nay trời mưa mãi, chắc họ không đi làm được, thì sao khỏi nỗi đói lòng. Cô là con một của ông bà thâm Đức, nên được cha mẹ thương-yêu, quý-mến lắm, coi như viên ngọc trên tay. Dầu thương con, nhưng ông bà cũng biết dạy con ăn-ở xứng-đáng với đạo Tin-Lành của

Bà Đức nhận Thu làm con nuôi

người nghèo-khổ. Quý-hóa thay!

Cô Nghĩa đi trước cửa một nhà tranh cũ rích, đã xiêu-veo nhiều chỗ. Cô bỗng nghe trong nhà ấy có tiếng trẻ con kêu-khóc rằng: «Má ơi! Má ơi! Sao mãi mà không về?» Tiếng kêu-khóc ấy thật là thâm-thiết, đau-đớn lắm, đến nỗi cô Nghĩa không sao đứng được, phải bước vào nhà ấy xem có sự gì. Cô vào nhà, chỉ thấy một cái giường tre trên trải một manh chiếu rách. Bên cạnh giường có một cái bàn đã mọt, trên bàn có cây đèn dầu, bóng đèn khói ám đen kịt, mấy cái chén uống nước dề lỏng-chổng và một cái bình nước.

Bên tường có một cái rổ đựng bát chén và mấy cái nồi đất. Thật là một cảnh nhà nghèo, nghèo không sao nói cho hết được. Nhưng cô Nghĩa vẫn chưa thấy đứa trẻ kêu-khóc. Cô phải đi vào nhà bếp, mới thấy một đứa trẻ ăn-bận rách-rưới ngồi trước một cái nồi đồng mà khóc. Nó chừng sáu bảy tuổi, dẫu là con nhà nghèo, nhưng hai con mắt rất sáng-sủa và vẻ mặt rất thông-minh. Thấy vậy, Nghĩa động lòng thương, bèn hỏi rằng:

—Em đói sao? Ba má em đâu?

Con bé nín khóc, đáp rằng:

—Đói lắm, từ sáng chưa được ăn gì. Má đi làm từ sáng sớm, bây giờ chưa về.

—Thôi, em rán ngồi đây, tôi chạy ra tiệm mua cho em ít xu bánh dặng em ăn cho đỡ đói, hỉ!

Khi trở lại nhà đó, Nghĩa thấy một bà chừng bốn mươi tuổi, ăn-bận tồi-tàn, đương ôm con bé mà khóc nức-nở. Nghĩa thất-kinh, bèn hỏi có chuyện gì xảy ra. Bà kia lau nước mắt, thồn-thức nói rằng:

—Cô ơi, tôi không ngờ con cháu Thu này mới bảy tuổi đầu mà đã phải chịu lắm nỗi khổ-sở. Cha nó qua đời từ khi nó còn ở trong lòng mẹ. Nhà nghèo quá, ăn bữa tối, lo bữa sáng, mẹ nó phải may thuê vá mướn nuôi con. Năm nay vì ít công-việc, nên mẹ nó đành phải để nó ở nhà một mình, hằng ngày đi làm phu ngoài bến tàu kiếm gạo. Tôi là dì ruột nó, cũng làm nghề ấy, thật vất-vả lắm. Sáng nay trời mưa, mẹ nó đi qua tấp ván bắc làm cầu, chẳng may trượt chơn ngã xuống sông chết đuối. Bây giờ nó bơ-vơ một mình, nào biết trông-cậy vào ai?

Nói xong, bà ấy lại khóc nức-nở. Nghĩa động lòng thương, cũng òa lên khóc. Thật không có ai đủ lời tả đúng cái cảnh khổ-sở diễn ra trong lúc đó. Rốt lại, trong óc Nghĩa nảy ra một ý tốt, cô bèn đứng dậy, mạnh-bạo nói rằng:

—Bà ơi, bà không nên buồn quá, Đức Chúa Trời làm mọi sự tốt-lành. Tôi nhớ ông mục-sư của Hội Tin-Lành

có dạy rằng đến cuối-cùng chúng ta mới hiểu được tại sao Chúa để chúng ta chịu khổ. Bây giờ tôi có một điều muốn ngỏ với bà, xin bà suy-nghĩ xem nên bề nào. Ba má tôi giàu-có lắm, nhưng chỉ sanh được một mình tôi. Ông bà thương-yêu và chiều-chuộng tôi lắm, tôi xin gì cũng được ngay. Tôi muốn đem em này về ở nhà tôi, làm con của ba má tôi và làm em của tôi. Bà nghĩ sao?

Bà kia cảm-động lắm, đáp rằng:

—Dì cháu tôi đội ơn cô nhiều lắm. Cô ơi, sao cô lại có tấm lòng tốt như thế?

—Bà ơi, ấy vì Đức Chúa Jê-sus là Chúa của lòng tôi. Ngài đã chịu chết vì tội-lỗi của tôi, nên tôi phải cứu-giúp kẻ cùng-khổ. Bà cũng nên tin theo Ngài.

Nói đoạn, Nghĩa xây qua phía em Thu, nắm hai tay nó mà rằng:

—Em về nhà tôi với tôi nhớ!

—Kia Nghĩa, sao con về trẻ thế? Hay lại bị phạt đấy?

Bà tham Đức tươi-cười hỏi con gái như thế. Tuy hỏi vậy, chớ thật ra bà biết rằng con gái yêu-quí của bà chẳng khi nào bị phạt. Nghĩa cũng tươi-cười đáp lại:

—Thưa má, bữa nay Đức Chúa Trời ban cho ba má một con gái nữa, và ban cho con một em. Con về trẻ vì phải đi đón em ấy.

—Con nói chi vậy? Má không hiểu.

Nghĩa bèn đem hết mọi sự thuật lại cho mẹ nghe, rồi nói tiếp:

—Em bé ấy đứng ngoài cửa kia, xin má vui lòng nhận em ấy làm con nuôi.

Chính lúc đó ông tham Đức cũng ở sở về, Nghĩa lại thuật cho ông nghe.

Ông bà cảm-động quá, ôm con vào lòng mà rằng:

—Ba má vui lòng theo ý của con.

Rồi ba người cùng ra ngoài cửa rước em Thu vào nhà. Ngày thứ hai sau, Thu đã ăn-bận tử-tế, cấp sách theo Nghĩa đi học. Ai hỏi Nghĩa, thì Nghĩa vui-vẻ đáp rằng:

—Ấy là em gái yêu-quí mà Chúa đã ban cho tôi!—*Đỗ-đức-Tri thuật.*